

Hoofdstuk 7

Tillie en ik waren in de keuken spaghetti aan het klaarmaken voor het avondeten, toen de bel ging en iemand door de hordeur riep: ‘Moeder!’

‘Ben jij dat, Johnny?’

‘Mag ik binnenkomen?’

‘De deur is open.’

Tillie hield op met roeren in de tomatensaus, veegde haar handen af aan haar schort en glimlachte naar haar zoon die de keuken binnenliep. ‘Blijf je eten, Johnny?’

Johnny Monroes ronde gezicht was rood aangelopen; hij zwaaide met een krant. ‘Ik ben niet gekomen voor het eten, moeder.’

Hij wierp een snelle blik op mij en knikte beleefd terwijl hij zijn stropdas losser trok. Het was een warme dag en zijn lange mouwen waren tot boven zijn ellebogen opgerold.

‘Wat is er aan de hand, zoon?’ Tillie draaide zich om naar de gootsteen en begon een grote pan met water te vullen.

‘Hebt u de krant van vandaag gezien?’

“k Heb nog geen tijd gehad om die te lezen. Wat heeft Johnson nu weer uitgespookt?”

‘President Johnson heeft hier niets mee te maken, moeder. De vraag is: wat hebt ú nu weer uitgespookt?’

‘Hemeltjelijef, ik ben toch niet weer bij de overlijdensberichten terechtgekomen? Je weet vast nog wel dat je vader het bijna bestierf toen hij de krant opensloeg en mijn foto tussen die van de overledenen aantrof. Mijn fóto, nota bene.’

‘Nee, moeder, nee. Dat is het niet. Dít is het.’ Hij wees naar een blokje letters met een zwarte rand eromheen, onder aan de voorpagina. ‘Moet dit een grap voorstellen?’

Tillie tilde de pan met water op het fornuis en stak het gas aan. Ze wierp een blik op de krant in de hand van haar zoon en knikte kort. ‘O ja, dat is mijn advertentie. Winston zei dat hij de advertentie er deze week in zou zetten. Ik had geen idee dat hij de advertentie op de voorpagina zou plaatsten! Is dat niet geweldig?’

‘U hebt een advertentie in de krant gezet om iedereen te vertellen dat u weer thuis bent?’

Tillie knikte. ‘Slim, hè? Het was eigenlijk Roz haar idee. Zo hoef ik niet telkens hetzelfde te vertellen, niet steeds uit te leggen waarom ik hier ben en niet in St. Claire. Nu weet in één klap de hele stad het.’

Johnny Monroe richtte zijn grote en inmiddels haast maniakale ogen op mij. Mijn adem stakte in mijn keel en ik voelde de kleur wegtrekken uit mijn gezicht, terwijl ik een stap naar achteren deed. Ik begon mijn hoofd te schudden om mijn aandeel in deze vreemde kwestie te ontkennen, maar tegen de tijd dat ik mijn mond opendeed, had Johnny Monroe zich alweer tot zijn moeder gewend.

‘En u heeft de hele stad uitgenodigd voor een welkomstfeestje?’

‘Wat?’ Tillie brak de spaghetti in stukken, die ze straks in het kokende water zou doen. ‘Welk welkomstfeestje?’

‘Hier staat dat u een welkomstfeestje houdt, iedereen is uitgenodigd, maar moet zelf iets te eten of te drinken meenemen. En er staat dat het vandaag is, vrijdag 1 september om 18:00 uur.’

‘Goede genade!’ Tillie draaide zich vliegensvlug om en griste de krant uit Johnny’s hand. Ze keek snel naar de klok en toen weer naar de krant. ‘Ik heb niets tegen Winston gezegd over een feestje. Zes uur? Dat is al over een uur!’

‘Dus u geeft geen feestje?’

‘Nee. Nou, ja, blijkbaar wel. Die Winston Newberry! Wat bezielt hem om zoiets te doen?’

‘Moeder!’ Het woord knalde van Johnny Monroes lippen. Speeksel vloog alle kanten op. ‘Begrijpt u dat dan niet? Hij heeft altijd gezegd dat hij u zou terugpakken.’

Tillie keek op van de krant. ‘Mij terugpakken? Waarvoor?’

‘Voor de ooievaarsbeet, moeder. De ooievaarsbeet die u aan de hele stad hebt laten zien.’

‘Ach, onzin, Johnny. Die heb ik helemaal niet aan de hele stad laten zien.’

‘Nou, bijna de hele stad. Iedereen die in de crèche kwam, heeft dankzij u de rode Eiffeltoren op Winston Newberry’s rug gezien. En dat niet alleen, ze hebben er ook nog jarenlang over gepraat. Hij heeft altijd gezegd dat hij het u betaald zou zetten. Dit is gewoon de laatste ...’

‘Onzin’, zei Tillie weer. ‘Ik heb nooit gehoord dat hij zoiets zei.’

‘Luister, moeder, ik zat bij hem op school. Ik zou het toch moeten weten. Waarom zou u zo vaak bij de overlijdensberichten terechtgekomen zijn?’

‘Wel heb ik ooit.’ Tillie drukte een vinger tegen haar kin en fronste peinzend haar voorhoofd. ‘We kunnen beter iets gaan doen.’

‘En wát wilt u gaan doen?’

‘Een feestje organiseren, natuurlijk. Blijf daar niet met open mond staan, Johnny. Ga naar huis en haal alle klaptafels en klapstoelen die je hebt. We zullen ze hard nodig hebben. Roz, als het water kookt, doe de spaghetti er dan in en hou een oogje op de pan, dan ga ik stofzuigen.’ Ze deed haar schort af en gooide het op het aanrecht. Ze liep naar de hal en riep naar boven: ‘Wally! Wal-lý!’

‘Wat is er?’

‘Kom eens beneden. Je moet feestartikelen voor me halen.’

‘Wát?’

‘Feestartikelen.’

Wally’s voetstappen dreunden op de trap. ‘Wie geeft er een feestje?’

‘Wij.’

‘Wanneer?’

‘Vanavond.’

‘Krijg de ...’

‘Wally, ik heb je gevraagd niet zulke taal te gebruiken in mijn huis.’

‘Maar wat ...’

‘Hier zijn de autosleutels.’

‘Mag ik de auto gebruiken?’

‘Je zult wel moeten. Ik zal een lijst maken van wat we nodig hebben. Haal het maar op bij Jewel, en op de terugweg moet je langs Marie’s gaan en je moeder meenemen. Ik heb haar hulp nodig.’

Esther Kinshaw, onze buurvrouw, was de eerste die arriveerde, met een ovenschotel van gehakt en maïsmeel in haar hand. Daarna kwamen onze andere burens, onze overburens, burens die we alleen in het voorbijgaan hadden ontmoet, burens die we nog nooit hadden ontmoet, Fred de slager, Hazel de kasjuffrouw, Leonard de postbode en Winston Newberry, de uitgever en aanstichter van het hele gebeuren. Terwijl iedereen een bijdrage leverde in de vorm van eten, kwam uitgever Newberry met een camera om zijn hals en een cassetterecorder in zijn hand. Hij wilde er beslist een verhaal van maken voor de zondagseditie, zei hij, en: ‘Deze keer doe ik het helemaal zelf.’

‘Is het waar?’ vroeg Tillie hem toen hij binnenkwam.

‘Is wat waar?’ vroeg Winston Newberry met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Is het waar dat je dit gedaan hebt vanwege de ooievaarsbeet?’

De wenkbrauw zakte en Winston Newberry snoof. ‘Ik heb geen idee waar u het over hebt, mevrouw Monroe.’ Hij nam een foto van haar en liep naar de bowl in de eetkamer, Tillie

achterlatend, die verward met haar ogen knipperde vanwege de flits.

Ik zag onze auto met een slakkengangetje langs de overdaad aan voertuigen rijden die voor het huis geparkeerd stonden. Wally reed de oprit op en stopte halverwege de garage in de achtertuin. Mama stapte uit. Wally reed verder en parkeerde de auto, terwijl mama, met een verblufte uitdrukking op haar gezicht, midden op de oprit bleef staan, niet in staat om zich te verroeren. Ik rende op haar af.

‘Roz, wat gebeurt hier?’

Ze zag er niet vrolijk uit. Ik probeerde opgewekt te klinken. ‘We hebben een feestje.’

‘O, ja?’

‘Nou, eigenlijk Tillie. Hebt u de krant van vandaag gezien?’

Mama schudde langzaam haar hoofd.

‘O, eh, nou, er stond een advertentie in de krant, op de voorpagina’, zei ik.

‘Wat voor advertentie?’

‘Over Tillies welkomstfeestje.’

‘Haar welkomstfeestje?’

‘Hm-hm.’

‘Ze heeft me niet verteld dat ze een feestje gaf.’

‘Dat wist ze zelf ook niet.’

‘Nee? Maar wat ...’

‘Ze hoorde het een uur geleden pas. Heeft Wally de feestspullen opgehaald?’

‘Dat weet ik niet. Ik denk het wel. Roz, wie heeft ze uitgenodigd voor dit feest?’

‘De hele stad.’

‘De hele stad?’

‘Maakt u zich geen zorgen, mama. Ze denkt niet dat iedereen komt.’

Op dat moment zag mama eruit alsof ze zou omvallen. Ik pakte snel haar hand en trok haar mee naar het huis. ‘Het wordt leuk, mama. Echt.’

Mama begon te bewegen, maar haar voeten bleven zich verzetten. Samen strompelden we door de voortuin naar het

huis, dat vol was met warme lijven, luid gepraat en de geur van tientallen zelfgemaakte gerechten. John Monroe was teruggekomen met klaptafels die her en der in de kamers beneden neergezet waren. Vrouwen waren druk bezig oven-schotels, salades, brood en desserts op de tafels uit te stallen, kinderen scharrelden in de weg en twee mannen hingen een spandoek boven de haard in de woonkamer waarop *Welkom thuis*, Tillie stond.

Mama wankelde bij de aanblik van het spandoek, maar ik trok haar door de hal naar de keuken, waar Tillie het verkeer regelde. De keuken was vol dames die gerechten opwarmden in de oven en in kannen limonade en ijsthee roerden. Wally stormde de keukendeur in met twee tassen vol boodschappen en riep: 'Hier zijn de feestspullen en andere troep, Tillie.'

'Precies op tijd', zei ze. 'We kunnen dit niet allemaal opeten zonder kartonnen borden. Wil je me even helpen uitpakken? O, Janis, je bent thuis! Kun je een handje helpen?'

Mama's ogen werden groot en ik was bang dat ik haar ditmaal niet overeind zou kunnen houden, maar ze verzamelde al haar krachten en zei: 'Tillie, waar ben je in vredesnaam mee bezig?'

'Op dit moment probeer ik de hele club eten te geven.'

'Maar ... hoe kon je ...'

Tillie stak haar hand op. 'Je moet geloven dat ik dit niet georganiseerd heb. Ik moet kennelijk boeten voor een vroegere indiscretie. Maar ach, het is best leuk, vind je niet? Al die mensen die zijn komen opdaven om mij welkom te heten.'

'Maar, Tillie, ik ...'

Op dat moment kwamen er een vioolspeler en een banjo-speler door de hal naar de keuken, gevolgd door een sliert mannen, vrouwen en kinderen. Buiten in de tuin voegden de muzikanten zich bij een bassist die met zijn voet de maat tikte op het gras. Er werd spontaan gedanst toen de drie mannen een soort volksliedje gingen spelen. Mama ging voor het raam staan en keek met wijd open ogen en mond toe.

Toen ze zich weer omdraaide, was Tillie in de menigte verdwenen. Mama keek van mij naar Wally en toen naar Valerie, die de capriolen in de keuken vanuit de kinderstoel

gadesloeg. Mama kneep haar handen samen, haalde diep adem en zei: 'We moeten er maar het beste van maken.'

Wally schudde zijn hoofd. 'Ik zei toch dat het een vergissing was om haar hier te laten wonen. We hadden haar regelrecht naar het bejaardentehuis moeten terugbrengen.'

Mama sloot haar ogen en deed ze langzaam weer open. Heel even dacht ik dat ze instemmend zou reageren, maar ze glimlachte geforceerd en zei: 'Tillie heeft veel hulp geboden en ik heb haar nodig. Ik weet zeker dat dit' – ze ging met haar ogen de keuken rond – 'niet nog eens zal gebeuren.'

'Tuurlijk, ma,' zei Wally, 'u dacht de eerste keer dat we haar op de veranda zagen ook dat ze niet zou terugkomen.'

Een vrouw die we geen van allen herkenden, gaf mama een schort en zei: 'Als je hier toch bent, liefje, kun je jezelf beter nuttig maken.'

Mama keek naar het schort, haalde haar schouders op en deed het om. 'Wally en Roz, gaan jullie je ook maar nuttig maken.'

'Door wat te doen?' vroeg Wally.

'Dat weet ik niet. Deel wat voorafjes uit of zoiets. Roz, let jij op Valerie. En ... O, pa!'

Het verbaasde me dat ik opa met grote passen door de hal zag lopen, ik rende op hem af en sloeg mijn armen om zijn middel. Hij drukte een kus op mijn hoofd en samen liepen we naar de keuken. 'Janis, lieverd,' zei hij, 'waarom heb je me niet verteld dat je een feest gaf? Dan had ik je kunnen helpen.'

'Nou, ik wist het niet. Ik ...'

'Wist je niet dat je een feest gaf?'

'Nee, ik ... ach, laat maar, pa. Waar is Marie?'

'Die is nog in de winkel. Ik reed hierlangs en zag alle auto's hier in de straat, dus het leek me goed om even een kijkje te nemen ...'

'Ja. Het lijkt wel of we de hele stad hiernaartoe hebben gelokt.'

'Sjonge, je hebt zelfs een driekoppige muziekgroep ingehuurd. Ik wist niet dat jij zo'n feest kon geven. Wat is de reden?'

‘Opa,’ zei ik, naar hem opkijkend, ‘hebt u vandaag de krant gelezen?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nog niet. Hoezo?’

‘Dat vroeg ik me gewoon af.’

‘Eigenlijk,’ zei Wally, ‘is het een feest voor Tillie.’

‘Tillie?’

‘U weet wel, die halve gare die bij ons woont.’

‘Wally!’

‘Ma, ik noem het beestje gewoon bij de naam.’

Opa schudde zijn hoofd. ‘Wally, ik heb al eerder met je gepraat over het tonen van respect voor oudere mensen.’

‘Mij best.’ Wally haalde zijn schouders op en grijnsde. ‘Ik moet voorafjes zien te vinden om aan onze gasten uit te delen.’

Hij liep weg en mama en opa lieten hem gaan. ‘Luister, pa,’ zei mama, ‘pakt u maar een bord, nu u hier toch bent, en neem wat te eten. Ik moet aan het werk. Het zal vast een lange avond worden.’

Mama had gelijk. Het werd een lange avond, het feest duurde tot na middernacht en ons huis werd overspoeld door een stoet van voornamelijk onbekende gezichten die kwamen en gingen, aten en dronken, dansten en lachten en praatten. Tillie fladderde van gast naar gast, ze was het middelpunt van het feest, koningin voor één dag, degene die geëerd en toegejuicht werd en verwelkomd in het huis dat wettelijk gezien niet meer van haar was. Johnny Monroe bleef dicht bij haar, en bracht telkens opnieuw een toast op haar uit met een plastic beker vol sinaasappel-frambozenbowl, en verklaarde dat ja, inderdaad, het bejaardentehuis een tijdelijke oplossing was geweest, slechts tijdelijk, want wie zou Tillie Monroe kunnen scheiden van het huis dat ze met haar eigen handen had helpen bouwen?

Ik liep van kamer naar kamer, etend, kijkend, luisterend, en trok Valerie met me mee tot ze moe werd en begon te jengelen. Uiteindelijk nam ik haar mee naar boven en stopte haar in bed, daarna ging ik weer naar beneden, waar ik mama midden in een lopende band van mannen aantrof die de afwas deden bij de gootsteen. Eén man gaf vuile ovenschalen en

pasteiblikken en bestek aan mama, die ze afwaste en aan twee mannen aan de andere kant gaf die de vaat afdroogden en in keurige stapels op de keukentafel zetten.

Niet eerder had ik mijn moeder omringd door mannen gezien en ik keek met verbijstering toe. Ik vroeg me af of mama in orde was of dat ik opa moest halen zodat hij deze vreemden eruit kon gooien.

‘Mama?’ vroeg ik.

Ze draaide zich om en zei stralend: ‘Ja, Roz?’

‘Zal ik opa halen?’

Ze keek me bevreemd aan. ‘Waarom? Is er een probleem?’

Blijkbaar niet. Ik voelde dat ik mijn voorhoofd fronste.

Terwijl mama zich weer omdraaide naar de gootsteen, zei ze iets tegen de mannen, die in lachen uitbarstten. Opeens herinnerde ik me Tillies voorspelling: *‘Op een dag zal je moeder met iemand anders trouwen. Ze is jong en knap, en ik kan me niet voorstellen dat ze de rest van haar leven alleen zal wonen.’*

Ik deed een stap achteruit en toen nog een. Langzaam schuifelde ik bij deze scène vandaan die zich bij de gootsteen afspeelde. Deze mannen vonden mama aantrekkelijk, alsof ze een dame of zoiets was en niet een moeder, mijn moeder. Ze dachten misschien dat ze met haar konden uitgaan, of zelfs trouwen.

Ik voelde de behoefte om Wally te spreken. ‘Mama?’

Ze draaide zich opnieuw naar me om, iets minder vrolijk en een beetje geïrriteerd. ‘Ja, Roz?’

‘Waar is Wally?’

Ze speurde met haar ogen de keuken af, alsof hij daar zou moeten zijn.

Een van de mannen antwoordde voor haar. ‘Toen ik hem voor het laatst zag, ging hij met de tweeling van Delaney naar buiten.’

‘De tweeling van Delaney?’ echode ik.

‘Ken je ze niet?’ De man keek me aan van achter zijn bril met een donker montuur. Hij had zijn mouwen opgerold en droogde een bakblik af met een van onze theedoeken.

Ik schudde mijn hoofd. Ik kreeg haast geen lucht.

‘Luke en Lenny Delaney’, legde hij uit. ‘Ze wonen verderop in de straat.’

‘O.’

‘Ze brachten met z’n drieën de vuilnis naar buiten.’

‘Oké.’ Ik draaide me om en holde de keukendeur uit, over het donkere gazon naar de vuilnisemmers bij de garage. Een paar uur eerder waren de muzikanten naar de voortuin verhuisd om te profiteren van het licht van de straatlantaarns, de achtertuin vol rommel, maar zonder feestgangers achterlatend.

Ik vond Wally en de tweeling op omgekeerde B2-betonblokken tussen de garage en het hek van de burens. Ze hadden alle drie een kleine, strak gedraaide sigaret tussen hun lippen. Toen ze in de gaten kregen dat er iemand in het donker bij hen stond, klonk er geschuifel, ze lieten hun handen zakken en er viel een ongemakkelijke stilte.

Toen: ‘O, ben jij het, Roz. Wat is er?’

‘Wat doe je, Wally?’

‘Niks.’

‘Wat is die rare geur?’

‘Rare geur?’

‘Ja.’ Ik snoof diep. ‘Als ... Ik weet het niet. Ruik jij het niet?’

De tweeling maakte een hinnikgeluid. Wally zei: ‘Misschien is er iemand bladeren aan het verbranden.’

‘Ben je aan het roken?’

‘En wat dan nog?’

Ik wist niet wat ik moest zeggen.

Wally vroeg: ‘Wat kom je hier doen?’

‘Er zijn een paar mannen die mama helpen met de afwas.’

Stilte. Toen barstte de tweeling in lachen uit.

‘En?’ Wally stak de sigaret tussen zijn lippen. Ik zag het topje rood opgloeien toen hij inhaleerde.

Op dat moment drong het tot me door. ‘Je rookt wiet of zoiets.’

Wally ademde uit, zijn hoofd bewoog op en neer. ‘Zou kunnen.’

‘Dat mag niet!’

Meer gelach van de tweeling. Zij namen ook weer een trekje. 'Wie zegt dat?' Wally's stem klonk vlak. Ik had het gevoel dat ik niet met mijn broer stond te praten, maar met iemand die ik niet kende.

'Ik ga het tegen mama zeggen', dreigde ik.

'Nee, hoor.'

'Wie zegt dat?' Ik deed een stap achteruit.

'Hamilton.'

'Wie is Hamilton?'

Wally klemde zijn lippen om de sigaret, waarvan ik nu wist dat het een joint was, en begon in zijn broekzak te zoeken. Hij haalde een bankbiljet tevoorschijn en zwaaide ermee naar me.

Ik pakte het niet aan. 'Dat is smeergeld.'

'Klopt.'

'Ik wil het niet hebben.'

'Denk er nog maar eens over na. Het is tien dollar.'

'Hoe kom je aan dat geld?'

Wally haalde zijn schouders op. 'Ik werk, weet je nog?'

De twee andere jongens lachten weer. Ik begreep niet wat ze zo grappig vonden. De ene zei: 'Geef je dat kind tien dollar om haar weg te krijgen? Je lijkt wel gek, Sanderson. Vertel haar gewoon hoe het zit.'

Wally zei niets, maar bleef het geld naar me uitsteken. Ten slotte mompelde hij: 'Toe maar. Koop iets leuks voor jezelf.' De joint ging op en neer terwijl hij sprak.

Ik kwam langzaam dichterbij en pakte het biljet.

'Wat een verspilling', zei de andere jongen. 'Weet je wel wat je voor dat geld op straat kunt krijgen?'

'Kop dicht, Delaney', zei Wally. 'Het is mijn geld en ik doe ermee wat ik wil.'

Ik keek naar Wally en toen naar de tweeling. Mijn maag draaide zich om door de weeë, zoete geur die om hen heen hing. Ik keek nog eens naar Wally in de hoop hem te kunnen bereiken, maar hij staaarde naar de lucht alsof hij niets liever wilde dan wegvliegen, naar de sterren. Als hij weggevlogen was, zou hij niet verder weg zijn dan nu. Een vreemde had bezit genomen van mijn broers lichaam. De Wally die ik kende, was verjaagd, verbannen, naar een andere wereld gestuurd.

Ik draaide me om en rende over het gazon naar de keukendeur. Zonder mama en haar helpers een blik waardig te keuren, rende ik door de keuken, de hal, de trap op naar boven. Pas in mijn slaapkamer hield ik op met rennen. Ik knipte het licht aan en legde mijn hand op het sieradendoosje dat op de ladekast stond. Het doosje, een verjaardagscadeau van papa, was de bewaarplaats van mijn schamele schatten. Toen ik het met roze stof beklede deksel opendeed, kwam er een piepkleine, plastic ballerina tevoorschijn die pirouettes draaide op het blikkerige wijsje van 'You are my sunshine'. Ik hield van die kleine ballerina in haar roze plastic tutu, die draaide en zwierde tot de muziek langzaam ophield en ik aan het knopje op de onderkant moest draaien om het doosje op te winden.

Ik zat op de rand van mijn bed te luisteren naar de muziek en te kijken naar de ballerina die bleef ronddraaien. Ik pakte mijn schatten een voor een op en bekeek ze: een klavertjevier, platgedrukt en tussen twee stukjes bakpapier gestreken; een fluitje uit een doos popcorn; een plastic rozenkrans van mijn beste vriendin June, die in Minnesota woonde; een zilveren dollar uit 1923 van opa; een envelop met mijn melktandjes (mama zei dat de tandenfee ze haar allemaal had teruggegeven) en een handvol snoeppapiertjes. Dit waren papertjes van een paar karamellolly's die papa me had gegeven. Ik had de papertjes keurig met de plakkerige kant naar binnen opgevouwen.

Zo was papa. Het ene moment haalde hij snoep uit zijn borstzak en het volgende haalde hij dreigementen uit een of andere duistere plek in zijn geest. Soms zoog ik op een lolly, terwijl papa besloot over een lege weg te razen, en ons allemaal doodsangst te bezorgen.

Dr. Jekyll en Mr. Hyde, zei Wally. Hij was net als Jekyll en Hyde, en je wist nooit wie van de twee zou opduiken.

Ik vroeg me soms af of er, als Dr. Jekyll een drankje kon innemen waardoor hij de slechte Mr. Hyde werd, ook niet een drankje bestond dat we papa konden geven zodat hij voor altijd de góede papa werd. De aardige en vriendelijke papa. De papa die me een kus gaf en snoep en zei dat hij van me hield.

Ik stopte de tien dollar bij mijn schatten en duwde het deksel van het muziekdooosje dicht. Ik deed het licht uit en ging bij het raam staan dat op de voortuin uit keek.

Wat een vreemde nacht was het. Wally zat in de achtertuin wiet te roken, mama flirtte in de keuken met een kring van bewonderaars en Tillie – goede genade! Tillie was te midden van de hele menigte met opa aan het dansen! Ik zag ze in het licht van de straatlantaarn, de muziek van de driekoppige band zweefde door de open ramen naar me toe. Ik staarde nieuwsgierig naar de zee van op en neer bewegende hoofden, klappende handen, donkere figuren die ronddraaiden. Boven alles uit klonk gelach, een kroon op het welkomstfeestje van Tillie.

Ik wilde net naar beneden gaan om me bij de anderen te voegen, toen ik iemand aan de rand van de lichtcirkel van de lantaarn zag staan. Met mijn handen op de vensterbank tuurde ik ernaar en hield verrast mijn adem in. Zo snel ik kon stommelde ik de trap af, de voordeur door, baande me een weg door de menigte en vloog achter de muzikanten langs die vrolijke klanken bleven voortbrengen. Maar toen ik bij de straat aankwam, was de man met de vishoed verdwenen.